

przed wejściem w życie ustawy o ubezpieczeniu społecznym przez władze i instytucje właściwe na zasadzie ustaw dotychczasowych, kończą te władze i instytucje, według przepisów ustaw dotychczasowych o postępowaniu.

(2) W przypadkach nieobjętych ustępem poprzednim, dochodzenia, mające na celu ustalenie prawa i podstawy wymiaru świadczeń, przeprowadzają władze i instytucje właściwe na zasadzie ustawy o ubezpieczeniu społecznym i według przepisów tej ustawy o postępowaniu, bez względu na datę wypadku lub śmierci wskutek wypadku.

(3) Dochodzenia, przeprowadzone przez władze i instytucje właściwe według ustaw dotychczasowych i w myśl przepisów tych ustaw o postępowaniu, pozostają w mocy.

§ 19. (1) W sprawach nieunormowanych rozporządzeniem niniejszym stosuje się do osób, uprawnionych do świadczeń na zasadzie ustaw dotychczasowych, przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym, przepisy zaś ustaw dotychczasowych tylko w tych przypadkach, gdy są one korzystniejsze pod względem ustawowych uprawnień co do wysokości świadczeń.

(2) Jednakże świadczenia niepodwyższone na zasadzie przepisów, wydanych na podstawie art. 300 ustawy o ubezpieczeniu społecznym, nie ulegają podwyższeniu z mocy samego prawa wskutek wejścia w życie tej ustawy.

§ 20. Wykonanie rozporządzenia niniejszego oraz wydanie rozporządzeń szczegółowych porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*
Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

793.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1933 r.

w sprawie ubezpieczenia od wypadków drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art. 305 ust. (1) i art. 319 ust. (2) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396), zarządza się co następuje:

§ 1. Do obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek niezdolności do zarobkowania lub śmierci wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej drobnych producentów rolnych i ich rodzin na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego mają zastosowanie odpowiednie przepisy ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) oraz przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Za drobnych producentów rolnych w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważani są wła-

ściciele, użytkownicy i dzierżawcy, wykonywujący osobiście pracę w gospodarstwach rolnych i leśnych (§ 7 i 8), podlegających wymiarowi podatku gruntowego, jeżeli obszar tych gospodarstw obejmuje nie więcej, niż 30 ha, a zasadniczy podatek gruntowy pobierany na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1861 r. o podatku gruntowym (Zb. u. str. 253) z uwzględnieniem ustawy walutowej z dnia 8 lipca 1873 r. (Dz. u. Rz. str. 233) nie przekracza kwoty 25 mk.

§ 3. (1) Podstawą dla ustalenia obowiązku ubezpieczenia producenta rolnego jest posiadany, użytkowany lub dzierżawiony przez niego obszar i przypadający na ten obszar zasadniczy podatek gruntowy.

(2) Jeżeli producent prowadzi gospodarstwo (ust. 1) na części posiadłości, a podatek gruntowy wymierzony jest dla całego obszaru, wówczas podstawą dla ustalenia obowiązku ubezpieczenia stanowi podatek gruntowy, przypadający na użytkowaną przez producenta posiadłość, stosownie do jej obszaru.

(3) Jeżeli producent gospodaruje na gruntach, zwolnionych od uiszczania podatku gruntowego, lecz zaklasyfikowanych do wymiaru, decydujący dla tych gruntów jest podatek, jaki dla tych gruntów zapisany jest w katastrze gruntowym.

§ 4. (1) Drobni producenci rolni, prowadzący wyłącznie lub w przeważnej mierze gospodarstwo ogrodowe lub hodowlane albo też przedsiębiorstwo poboczne, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że ogólna roczna liczba dni pracy wszystkich osób, zatrudnionych w danym gospodarstwie ogrodowym, hodowlanym lub przedsiębiorstwie pobocznym łącznie z gospodarstwem rolnym nie przekracza 900.

(2) Za przedsiębiorstwo poboczne uważa się takie przedsiębiorstwo, które chociaż nie jest związane z uprawą gruntów, jednakże bądź służy wyłącznie lub w przeważnej mierze celom gospodarstwa rolnego, bądź, w którym roczna liczba dni pracy jest mniejsza, niż liczba dni pracy w gospodarstwie rolnym.

§ 5. Wraz z producentem rolnym podlega obowiązkowi ubezpieczenia, określonego w § 1, żona producenta, oraz członkowie jego rodziny, jeżeli osoby te są zatrudnione w gospodarstwie producenta (§ 2 i 4).

§ 6. (1) Drobni producenci rolni (§ 2 i 4) obowiązani są donosić właściwej ubezpieczalni społecznej w terminie dwutygodniowym o uruchomieniu nowego lub zwinięciu dawnego gospodarstwa lub przedsiębiorstwa pobocznego, jak również o każdej zmianie okoliczności, mogących mieć wpływ na obowiązki ubezpieczenia lub na wymiar składki.

(2) Ponadto drobni producenci rolni, wymienieni w § 4, winni podawać ubezpieczalni społecznej do 15 lutego każdego roku ilość pracowników, zatrudnionych w roku ubiegłym w gospodarstwie i przedsiębiorstwie, oraz ilość dni pracy.

(3) Formularze zgłoszeń ubezpieczenia od wypadków ustali Zakład (§ 10).

(4) Producenci, którzy nie uskutecznią powyższych zgłoszeń, ulegają karze, przewidzianej w art. 269 ustawy o ubezpieczeniu społecznym.

§ 7. Odszkodowaniu, w myśl rozporządzenia niniejszego, podlegają wypadki przy pracy ściśle związanej z prowadzeniem gospodarstwa lub przedsiębiorstwa (§ 2 i 4), oraz wypadki przy pracach wykonywanych dla gminy na zasadzie ciężącego na producencie prawnopublicznego obowiązku do tego rodzaju świadczeń.

§ 8. Wypadki, zaszłe przy czynnościach domowych, spełnianych przez producenta, podlegają odszkodowaniu tylko wówczas, gdy pozostają w związku z pracami, określonymi w § 7.

§ 9. (1) Podstawę wymiaru świadczeń, udzielanych drobnym producentom rolnym i członkom ich rodzin, stanowią przeciętne zarobki miesięczne pracowników rolnych, ustalone w trybie oznaczonym w art. 16 ust. (2) ustawy o ubezpieczeniu społecznym.

(2) Przepis art. 139 ust. (7) tejże ustawy stosuje się odpowiednio.

§ 10. Wykonywanie ubezpieczenia (§ 1) porucza się ubezpieczalniom społecznym i Zakładowi Ubezpieczenia od Wypadków, przewidzianym w art. 17 ust. (1) pkt. 1 i 2 lit. b) ustawy o ubezpieczeniu społecznym.

§ 11. (1) W razie zachorowania wskutek wypadku lub na chorobę zawodową (§ 7 i 8) osoby ubezpieczonej w myśl rozporządzenia niniejszego przysługuje tej osobie pomoc lecznicza ze strony Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków od 5 tygodnia począwszy po dniu zgłoszenia wypadku w Zakładzie. Zakład może jednak w przypadkach zasługujących na uwzględnienie zastosować pomoc leczniczą od dnia zgłoszenia wypadku.

(2) Pomoc lecznicza obejmuje:

- 1) opiekę lekarską;
- 2) lekarstwa i środki opatrunkowe, oraz środki lecznicze i pomocnicze;
- 3) udzielanie i naprawę protez.

(3) Pomoc leczniczą w zakresie ust. (2) pkt. 1 i 2 można zastąpić leczeniem na najniższej klasie w szpitalu publicznym lub działającym jako publiczny, jeżeli rodzaj choroby tego wymaga.

(4) Pomocy leczniczej udziela Zakład zasadniczo za pośrednictwem ubezpieczalni społecznych.

(5) Należności ubezpieczalni za świadczenia, udzielone w myśl przepisu niniejszego na rachunek Zakładu, mogą być zryczałtowane na mocy porozumienia ubezpieczalni z Zakładem lub na podstawie decyzji, wydanej przez Ministra Opieki Społecznej.

§ 12. (1) Składkę za ubezpieczenie, określone w rozporządzeniu niniejszym, ustala co trzy lata Zakład Ubezpieczenia od Wypadków na podstawie obliczeń ubezpieczeniowo-technicznych w wysokości, wystarczającej na pokrycie wartości kapitałowych przyznanych świadczeń i ekspektatyw na pochodne świadczenia oraz kosztów administracyjnych i innych wydatków tego ubezpieczenia — przy równoczesnym odpowiednim uwzględnieniu jednolitego dodatku do składki, przewidzianego dla pracodaw-

ców rolnych w art. 221 ust. (2) ustawy o ubezpieczeniu społecznym.

(2) Minister Opieki Społecznej ustala w drodze rozporządzeń zasady dokonywania wyżej wskazanych obliczeń wysokości składki oraz zatwierdza na wniosek Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków wysokość składki i każdorazowe jej zmiany.

(3) Na pierwszy okres trzyletni obowiązująca ubezpieczenia, unormowanego rozporządzeniem niniejszym, składkę ustala Minister Opieki Społecznej w wysokości, odpowiadającej składce, ustalonej na ten okres dla pracodawców rolnych.

(4) Składkę wymierza się od każdej marki zasadniczego podatku gruntowego, jeżeli idzie o gospodarstwa wymienione w § 2 lub od każdej marki zasadniczego podatku gruntowego i od każdej jednostki obliczeniowej, jeżeli idzie o gospodarstwa i przedsiębiorstwa wymienione w § 4.

(5) Jeżeli w poszczególnym przypadku zasadniczy podatek gruntowy opiewa na ułamkową część marki, wówczas celem wymiaru składki zaokrągla się ułamkowe części do kwoty 1 marki.

(6) Liczbę jednostek obliczeniowych dla każdego gospodarstwa lub przedsiębiorstwa, wymienionego w § 4, ustala właściwa ubezpieczalnia społeczna corocznie na podstawie ilości dni pracy w danym gospodarstwie lub przedsiębiorstwie pobocznym w ten sposób, że ilość dni pracy, po odliczeniu dni pracy, przypadających na samo gospodarstwo rolne, mnoży się przez stawkę ryczałtową, ustaloną w statucie Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków w granicach od 0,03 do 0,1 dla poszczególnych rodzajów gospodarstw lub przedsiębiorstw.

(7) Składka obliczona na zasadzie ustępów poprzednich służy na ubezpieczenie nie tylko samego producenta i członków jego rodziny, lecz również na ubezpieczenie sił najemnych, zatrudnionych przez producenta rolnego w gospodarstwach i przedsiębiorstwach, wymienionych w § 2 i 4.

(8) Celem pobrania składki sporządzają ubezpieczalnie społeczne według gmin wykazy imienne producentów rolnych, zawierające wymiar składek na dany okres obrachunkowy. Wykazy te zostają na przeciąg dwóch tygodni wyłożone w urzędzie gminnym miejsca zatrudnienia producenta celem przejrzania ich przez zainteresowanych, którzy w ciągu dalszych dwóch tygodni mogą wnosić do właściwej ubezpieczalni społecznej sprzeciwu przeciwko ustalonemu wymiarowi składek, są jednak mimo to zobowiązani do uiszczania składek w wyznaczonym terminie. Składki pobierają gminy za wynagrodzeniem, którego wysokość ustala rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Rozporządzenie to określi również czynności gmin w zakresie współdziałania przy wykonywaniu ubezpieczenia, określonego w rozporządzeniu niniejszym.

§ 13. Wykonanie rozporządzenia niniejszego oraz wydanie rozporządzeń szczegółowych porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*
Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

794.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1933 r.

o uchyleniu grup zarobkowych w ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

Na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 22 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 229) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się grupy zarobkowe, ustalone w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 22 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 229).

§ 2. Za podstawę wymiaru składek za osoby, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia, określonego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, służy rzeczywiście otrzymywane wynagrodzenie miesięczne, podlegające zaliczeniu do ubezpieczenia w myśl art. 11 do 13 powyższego rozporządzenia, z następującymi zastrzeżeniami:

1) otrzymywane wynagrodzenie zaokrągła się do jednostek złotego, przyczem kwotę pięćdziesiąt groszy i wyższe przyjmuje się za pełną złotówkę;

2) osoby, nie otrzymujące żadnego wynagrodzenia lub wynagrodzenie niższe od sześćdziesięciu złotych miesięcznie, podlegają ubezpieczeniu z wynagrodzeniem sześćdziesięciu złotych miesięcznie;

3) osoby, otrzymujące wynagrodzenie miesięczne przekraczające siedemset dwadzieścia pięć złotych, podlegają ubezpieczeniu z wynagrodzeniem siedmiuset dwudziestu pięciu złotych miesięcznie.

§ 3. Otrzymywane wynagrodzenie rzeczywiście, ustalone w sposób określony w § 2, stanowi płacę podstawową w rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, służącą za podstawę wymiaru składek i świadczeń, przewidzianych w tem rozporządzeniu.

§ 4. Podstawę wymiaru składki w zakresie ubezpieczenia na wypadek braku pracy, przypadającej od ubezpieczonych, w myśl art. 14 ust. 2 i art. 104 ust. 2 pkt. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych oraz § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1933 r. o podwyższeniu składki w ubezpieczeniu na wypadek braku pracy pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 349), stanowi rzeczywiście otrzymywane wynagrodzenie miesięczne, przekraczające siedemset dwadzieścia pięć złotych, zaokrąglone w sposób, wskazany w § 2 pkt. 1.

§ 5. W zastosowaniu powyższych przepisów rozporządzenia niniejszego ulegają zmianie następujące przepisy:

1) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych:

- a) w art. 12 ust. 2 wyrazy „w grupie zarobkowej A (art. 14)” zastępuje się wyrazami „z płacą podstawową sześćdziesięciu złotych miesięcznie”; w tym samym zaś ustępie wyrazy „do grupy wyższej” zastępuje się wyrazami „do ubezpieczenia z wyższą płacą podstawową”;
- b) skreśla się ustępy 1 i 2 art. 14, w ustępie zaś ostatnim zastępuje się wyrazy „wprowadzić, w razie zmiany stosunków gospodarczych dalsze, wyższe grupy zarobkowe lub obniżyć grupy, określone w ustępie 1” wyrazami „podwyższyć lub obniżyć maksymalną granicę policzalnego wynagrodzenia, w razie zmiany stosunków gospodarczych”;
- c) w art. 33 ust. 2 skreśla się wyrazy „grupy zarobkowej”, w ustępie zaś ostatnim wyrazy „płacę podstawową ostatniej grupy zarobkowej” zastępuje się wyrazami „ostatnią płacę podstawową”;
- d) w art. 102 ust. 1 i art. 103 ust. 1 skreśla się wyrazy „w odpowiedniej grupie zarobkowej (art. 14)”;
- e) w art. 104 ust. 2 pkt. 2 skreśla się wyrazy „w danej grupie zarobkowej”; w punkcie zaś 3 zastępuje się wyrazy „w grupie zarobkowej N (art. 14 ust. 2)” wyrazami „od płacy podstawowej siedmiuset dwudziestu pięciu złotych miesięcznie”, oraz wyrazy „siedemset dwadzieścia” wyrazami „siedemset dwadzieścia pięć”;
- f) w art. 105 ust. 4 zastępuje się wyrazy „płacę podstawową najwyższej grupy zarobkowej” wyrazami „siedemset dwadzieścia pięć złotych miesięcznie”;

2) w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1933 r. o podwyższeniu składki w ubezpieczeniu na wypadek braku pracy pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 349):

- a) w § 1 ust. 1 skreśla się wyrazy „w grupach zarobkowych od A do N włącznie (art. 14 ust. 1)”, w punktach zaś 1 i 2 tego ustępu skreśla się wyrazy „w odpowiedniej grupie zarobkowej”; w punkcie 3 tego ustępu zastępuje się wyrazy „płacy podstawowej w grupie zarobkowej N” wyrazami „od siedmiuset dwudziestu pięciu złotych”;
- b) w § 1 ust. 2 skreśla się wyrazy „w grupie zarobkowej A”, w końcu zaś tego ustępu wyrazy „płacy podstawowej w grupie zarobkowej A” zastępuje się wyrazami „od 60 złotych”;
- c) w § 1 ust. 3 zastępuje się wyrazy „siedemset dwadzieścia” wyrazami „siedemset dwadzieścia pięć”.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*